

LA FERA

Me'ls oferien amb una bona rebaixa, tot i que no sabia quin triar, aleshores, ella se'm va acostar i es refregà amb els camalls dels meus pantalons, deixant-me'ls farcits de pèls i d'una olor dolça, molt especial.

Feia mesos que tenia la gata quan vaig adonar-me'n que a les plantes els hi passava quelcom estrany; en compte de créixer cap amunt ho feien tot al contrari: les fulles amagaven els caps com ho fan els estruços, les flors tenien la mirada apagada, les rels s'aixecaven com si volguessin fugir de la torreta, llavors vaig provar de regar-les una mica més, els hi vaig posar fertilitzants i res va funcionar, van acabar marcint-se, així que ja no em van venir ganes de tenir-ne més, sort que fins els meus finestrals s'enfilaven els braços d' unes moreres, semblava que em volien posar a recer, mentre jo m'abstreia davant l'ordinador.

De tant en tant venia a visitar-me l'Alba, ella era més que una amiga, me l'estimava molt, temps enrere fins i tot vam provar de viure junts, però al cap d'un any es va començar a marcir, com les plantes i un dia va decidir-se a sortir de la meva torreta i tornar-se'n a casa dels seus pares i jo ja em vaig veure sol; malgrat tot, molts diumenges, compartim les postres, el cafè i xiuxiuejos.

Tot allò va esdevenir-se un dia d'aquells.

No sé quanta estona feia que havia arribat l'Alba, ni de que redimonis estàvem fent safareig, això sí! recordo molt bé la cara que se li va posar, tot d'una.

-Però, què els hi ha passat a les moreres? Va dir esverada.

Els arbres estimats tenien les rames abaltides i les fulles estaven rosegades.

-Deu n'hi do! Com pot haver passat això? Insistia, ella que és tant amiga de totes les criatures, que no menja ni carn ni peix, que no vol roses per sant Jordi si no són de paper reciclat.

-Em sembla que les moreres han agafat una malura com la que tenien les plantes. Li vaig dir jo, carallot de mi, confiant en calmar-la.

Ella, neguitosa, em renyà –A veure si hi fas alguna cosa.

Jo arrufo les selles –I què caram vol que hi faci?

Tot seguit que ella va marxar jo me'n vaig anar a dormir, però tot just clarejava quan em va semblar escoltar uns gemecs provinents de fora, de primer moment em va semblar que era la gata, potser s'havia enfilat a l'obertura de la finestra per atreure algun mascle; mig adormit, em vaig posar de genollons, per veure-m'hi millor, desvetllant-me en sec, al descobrir aquella «cosa» arrossegant-se per un dels arbres.

Si us en faig cinc cèntims potser no em creureu, quasi que ni jo m'ho crec.

La fera era d'un color imprecís i d'un mig metre de llargada, tenia les potes curtes, el cap i la cua semblaven els d'un cocodril, uns pèls punxeguts com els dels eriçons li cobrien el llom i feia petar les dens així: croc... croc... croc... mentre es menjava les fulles i els petits branquillons, també bavejava un xarop apegalós i se'l tornava a empassar per metrallant-lo contra tot el que tenia davant, convertit en exposició de boletes verdes i morades.

Em vaig acoquinar.

Mitja hora més tard, ja se n'havia fet un tip, de verd i de canviar la pesseta i, com per art de màgia, s'anava encongint, jo, darrere dels finestrons i cagat de por com estava, me'n guardava prou de dir res de res, en sec em clavà una ullada, se'm va atansar, va saltar sobre els meus genolls i es refregà amb el meu pijama .

I allí, damunt del llit, vaig demanar-li a crits –Fuig! fuig! I ella desaparegué per

sota; just en aquell moment vaig sentir: mèu-mèu.

–Recony, *casondena!*

Ni me'n recordava de la gata i els miols provenien de davall el llit.

Havia llegit, no sé on, que aquesta mena d'animals tenen com un dels seus àpats preferits els gats, llavors, amoïnat per ella, vaig acotar el cap.

Ja podeu estar segurs! no havia cap «motiu» perquè estigués al·lucinant, ni tampoc tenia un malson. No! Res de tot això: de «la fera» sols en quedava un muntet de boletes; s'havia tornat invisible ! o si no per on s'havia escapolit?

–Mixa, mixa. Vaig cridar, mirant amb recel per tota la meva habitació, i la meva gateta va sortir de sota el llit acostant-se cap a mi.

Recordo que quan la vaig amoixar li notava un no sé què estrany.

Sentia el pessigolleig dels seus pèls que eriçats, suposo que per l'esverament, feien una olor ensucrada , a la boca hi tenia unes restes que em van fer pensar en un xarop i se la veia una miqueta desinflada.

Pel matí vaig explicar-li el que m'havia passat a l' Alba; ella es va fer un tip de riure, però després em va demanar : fes-me el favor de no comentar-ho a ningú, tot això, no fos cas que et prenguessin per ximplet, ara bé, tindràs que dur la gata al veterinari, que ja li convé una bona miradeta.

Jo, com un corderet, vaig assentir.

Aquell mateix dia vaig agafar la gata i acompanyat de l'Alba varem arribar-nos al veterinari. Ell li va diagnosticar estrès per manca d'afectivitat; parlant en plata: que jo no li feia ni punyeter cas.

–O i tant! I què més? Jo me l'estimo molt a la gata. Vaig gosar a dir.

L' Alba ja s'ensumava alguna cosa així.

Ja han passat uns quants mesos i no he pogut oblidar-me'n, de tot plegat, de fet procuro estar més per la gata i també per l'Alba.

De totes maneres, abans d'anar a dormir, tanco els finestrons amb forrellat, per si les mosques... i assaboreixo una boleta d'aquelles, són de caramel i van molt bé, em refresquen la memòria.